

тъ не рачижа да послушжтъ и продължаваха да са бра-
нѣжтъ отъ четытъ, които искаха да имъ опустошаватъ земята.

За да умири буйнытъ четы и да удуши туй въстанье, Султантъ събра полковетъ на новата войска *Низам-джедид* и ги проводи въ Сърбія. Той поиска да довърши въ този случай военното прѣобразование, като съедини Еничерытъ съ новата войска. Нъ обявеніето на тѣзи намѣренія още повече увеличи безредицытъ. Сърбытъ са воспользоваха отъ прѣпираніята и несъгласіята на двѣтъ войски и придадохъ на въстаньето си такъвъ серіозенъ характеръ, който най-послѣ имъ уздрави независимостя. Кара-Георгій разби пашитъ босненскый и албанскый (1806) и докара работата до споразумѣнія за миръ, който не можа да са склучи, защото Султантъ намѣри сърбскытъ исканія твърдѣ голѣмы. Като са отвори война между Русія и Турція, Сърбытъ намѣриха покровителство у рускыя царь. Тѣ са обрнаха къмъ Русія и получиша обѣщанье за поддръжка. Тогазы именно тѣ проводиша и посолство въ Цариградъ, което прѣдложи слѣдующытъ условія за миръ: 1) да са прѣдадѣтъ сърбскытъ крѣпости на Сърбытъ; 2) да са даде на Сърбытъ възнагражденіе отъ два миліона гроша за пагубытъ отъ еничерскытъ опустошенія и грабежи.

Портата не пріе тѣзи условія и пашитъ ѿ навлѣзоха въ Сърбія. Кара-Георгій обаче разби турскытъ силы и принуди шкодренскыя паша да прѣдложи условія за миръ. Тѣзи условія бѣха: Сърбія да си има свое независимо управленіе, като плаща на Портата всекогодишенъ данѣкъ 600 тысяцы фюрина (6 миліона гроша). Сърбытъ бѣха готовы да пріематъ, такъвызи износны за тѣхъ условія, нъ Портата са помайваше да ги потвърди, додѣто най-послѣ нова война избухихъ между нея и Русія.

Докато въстаньето въ Сърбія са продължаваше, въ Албанія са появи друго, което не бѣше по-долньо отъ сърбеко-то. Епиріотиньтъ Аали-Телебинъ отъ начало бѣше вѣренъ слуга на Портата, и съ тѣзъ вѣрность, съ неговытъ военны способности и съ смѣлыя си характеръ той бѣше спечелилъ